

Василь тільки рукою поведе, або головою мотне, то вже Маруся почервоніла і внять ізвирнуть ся меж собою.

Думас серденна Маруся, що мабуть се з очий її стало, тай каже собі: Піду лишень до дому; так думка така нападе: »Он-той боярин, що у сніім жупані, чи він чи недуж, чи що? То як піду, то щоб він ще гірш не за- недужав і ніхто йому не поможе; бач, як жалібно дивить ся на мене і буюім — то й просить будь ласкава, Марусю, не втікай звідсіля! »Добре, добре, зостанусь!«

А Василь собі пудить світом і не зна на яку ступити. Розчумав трохи, що бояри цягають ся, тай дума: »Ке (ану), лишень, поцятаюсь я он з тою дівчиною, що сидить смутна — не весела«. Тільки сердега протягнув руку, так наче йому хто й шепнув: Не займай її, ще розсердить ся; бач, яка вона одягнена та пинна! Се мабуть міщанка, вона з тобою і говорити не захоче. Побідиіс наш Василь, та внять захмурить ся. Даль збправсь-збправсь, та як дружечки дужче почали співати, а весільний батько з матірю частин стали горілочкою поштувать (частувати) і піднявсь гомін по хаті, він такн хватив у жменю горіхів та до Марусі: »Чи цїт, чи лишка?« Та як се промовив, так аж трохи не впаав із ослопа на спини (на плечі); голова йому закрутилась, в очах потемнїло і не стямивсь овсї.

Тай Марусї-ж добре було! Як заговорив до неї Василь, так вона так злякалась, як тогді, як мати на неї розсердилась; а се тільки одним-одн раз і було на її віку, як приїсши вона від річки плаття, загубила материну хустку, що ще від її покійної матері, так за те то на неї мати сердилась було, і хоч не довго, то вона, крий Боже! як було злякалась. Одже і тепер так їй було прийшло: як би можна, крізь землюб провалилась або забігла куди, щоб і не дивитись на сього бо-